

Книга Даниїла - Номер сто п'ятдесят сім

Розкриття пророчої символіки Кира в Книзі Даниїла

Jeff Pippenger

2024-03-25

У першому вірші десятого розділу нам повідомляється, що це був третій рік Кира, але в першому розділі нам повідомляється, що Даниїл жив або залишався лише до першого року Кира.

І Даниїл залишався аж до першого року царя Кира. Даниїла 1:21.

Протягом двох років Кир фактично співцарював із Дарієм мідянином, тож це був його третій рік, але водночас і його перший рік.

У третьому році Кира, царя Персії, було відкрито Даниїлові, якого називали Валтасаром, слово; і те слово було правдиве, але призначений час був далекий; і він зрозумів те слово й мав розуміння у видінні. Даниїла 10:1.

У пророчому сенсі Кира представлено в першому й останньому видіннях Даниїла. Перший розділ книги Даниїла, як уже було викладено в попередніх статтях, представляє першого ангела чотирнадцятого розділу Об'явлення. Коли в пророцтві ідентифікують першого ангела, він має всі пророчі характеристики трьох ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення. Три кроки вічного Євангелія, представлені в першому ангелі, — це: «бійтеся Бога», «віддайте Йому славу», бо «настав час Його суду».

Оскільки Даниїл і троє достойників «боялися Бога», вони вирішили відкинути вавилонську їжу й залишитися вегетаріанцями. У візуальному випробуванні, що за цим послідувало, Даниїл і троє достойників «прославили Бога» своїм здоровим виглядом на противагу тим, хто споживав вавилонську їжу. Через три роки настала «година суду», коли Навуходоносор випробував їх і виявив, що вони вдесятеро мудріші за всіх вавилонських мудреців.

Три етапи вічного Євангелія також представлені в останньому розділі Даниїла як процес, завдяки якому зростання пізнання очищує, вибілює і випробує тих, хто підзвітний світлу, яке розпечатується в час кінця. У першому розділі Даниїла, як і в останньому, визначаються три етапи першого ангела, який включає всіх трьох ангелів. Оскільки перший розділ є вічним Євангелієм першого ангела, другий розділ Даниїла представляє другого ангела чотирнадцятого розділу Об'явлення, де показано випробування щодо образу звіра або образу Христа, як це було у другому випробуванні в трьох етапах першого розділу.

Оскільки перший і другий розділи книги Даниїла представляють першого й другого ангелів чотирнадцятого розділу Об'явлення, то третій розділ і випробування на рівнині Дурі представляють звістку третього ангела із застереженням не приймати знак звіра. У першому розділі книги Даниїла згадується перший рік Кира, а в десятому розділі, який є останнім видінням Даниїла, йдеться про третій рік Кира; але ми знаємо, що цей третій рік є його

першим роком, бо Даниїл перебував лише до першого року Кира.

Отже, Кір є символом першого року, що охоплює три роки. Він є символом першої ангельської вістки. Перший рік Кира згадується в останньому вірші першого видіння Даниїла, а потім знову — в першому вірші останнього видіння Даниїла. Важливо усвідомити пророчу символіку Кира, і насамперед ми визначаємо, що він представляє першу ангельську вістку. Це можна пророчо встановити тим фактом, що Даниїл визначає його третій рік як перший, але ще важливіше — це визначається першим указом, який він проголосив.

Боротьба, яку Гавриїл провадив із царями Персії в десятому розділі, стосувалася того, щоб довести Кира до того моменту, коли він здійснить і проголосить перший із трьох указів, які дозволили б юдеям повернутися й відбудувати Єрусалим та храм. Третій указ позначив би початок пророцтва про дві тисячі триста років, яке завершилося, коли третій ангел прибув 22 жовтня 1844 року. Третій указ уособлював третього ангела, а тому перший указ Кира уособлював прибуття першого ангела у 1798 році. Кир уособлює першого ангела, і з цієї причини в книзі Даниїла його перший рік означав три роки.

Отже, Кір уособлює «час кінця», адже саме тоді, коли перший ангел (Кір) з'явився 1798 року, настав «час кінця», і книга Даниїла була розкрита. Вважається, що ім'я Кира походить від давньоперського слова «Куруш», що означає «сонце», поєднаного з еламським словом «курш», що означає «трон», що вказує на зв'язок із царською владою або царюванням. Ісаї також говорить про ці риси Кира.

Той, хто каже про Кира: Він — Мій пастир, і звершить усю Мою волю; і каже Єрусалиму: Ти будеш збудований; а храмові: Твої підвалини будуть закладені. Так говорить Господь до Свого помазаника, до Кира, чию правицю Я тримаю, щоб підкорити народи перед ним; і Я ослаблю пояси царів, щоб відчинити перед ним двостулкові брами, і брами не будуть зачинені; Я піду перед тобою і випрямлю криві місця; поламаю мідні брами й порубаю залізні засуви; і дам тобі скарби темряви та приховані багатства потаємних місць, щоб ти пізнав, що Я, Господь, Який кличе тебе по імені, — Бог Ізраїля. Заради Якова, Мого слуги, й Ізраїля, Мого вибранця, Я навіть покликав тебе по імені; Я нарік тебе, хоч ти Мене не знав. Я — Господь, і немає іншого; немає Бога, окрім Мене; Я підперезав тебе, хоч ти Мене не знав, щоб пізнали від сходу сонця й від заходу, що немає нікого, окрім Мене. Я — Господь, і немає іншого. Ісаї 44:28–45:6.

Кір був прообразом Христа, бо він був Господнім «помазаником» і названий Божим «пастирем», який буде Єрусалим і закладає підвалини храму. Він — той, хто відчиняє зачинені брами, так само як Христос — Той, Хто відчиняє, і ніхто не зачинить, і зачиняє, і ніхто не відчинить. І Кірові дано «скарби темряви та приховані багатства потаємних місць». Кір позначає кілька віх на лінії реформаторських рухів.

Він позначає час кінця, коли приходить перший ангел, коли розпечатується книга Даниїла, і тоді настає зростання знання, що походить із "скарбів темряви і прихованих багатств

таємних місць". Ті "скарби темряви і приховані багатства таємних місць" складають "підвалину", яка "збудована", і "храм", що має бути "закладений". Христос, прообразом якого був Кир, є Господнім "помазаником", як він був помазаний під час свого хрещення. Отже, Кир — це не лише прихід першого ангела; він також другий ангел, який наділяє силою першого ангела, коли той сходить, як Святий Дух зійшов, коли Христос був помазаний. 22 жовтня 1844 року Христос відчинив двері, або "браму", до Святого Святих — браму, яку було зачинено. Кир також позначає прихід третього ангела.

Кір — перший ангел, і перший ангел включає всі елементи всіх трьох ангелів. Кір — це час кінця у 1798 році, коли прийшов перший ангел. Кір символізує 11 серпня 1840 року, коли вістка першого ангела була посилена (помазана). Він представляє працю закладання підвалин, що була представлена укладанням таблиці 1843 року в травні 1842 року. Він представляє будівництво храму, оскільки дві групи були відокремлені під час першого розчарування 19 квітня 1844 року, і він представляє друге розділення під час великого розчарування 22 жовтня 1844 року.

Усі віхи реформаторського руху міллеритів були прообразно зображені Кіром, і тому ті віхи також є прообразами віх руху ста сорока чотирьох тисяч. Рухові міллеритів передували знаки, які Христос окреслив як такі, що мали передувати історії міллеритів.

Пророцтво не лише передвіщає спосіб і мету пришествия Христа, але й подає знамення, за якими люди мають знати, коли воно близько. Ісус сказав: «Будуть знамення на сонці, і на місяці, і на зорях». Луки 21:25. «Сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі небесні попадуть, і сили, що на небі, похитнуться. І тоді побачать Сина Людського, що йде на хмарах із великою силою та славою». Марка 13:24-26. Так об'явитель описує перше із знамен, що мають передувати другому пришествю: «Стався великий землетрус; і сонце стало чорним, як волосяниця, а місяць став, мов кров». Об'явлення 6:12.

Ці знамення спостерігалися перед початком дев'ятнадцятого століття. На виконання цього пророцтва у 1755 році стався найстрашніший землетрус, який коли-небудь було зафіксовано. Велика боротьба, 304.

Знаки, які сповіщали про Друге Пришестя, почалися незадовго до 1798 року, у 1755 році. 1798 рік став завершенням полону духовного Ізраїлю в духовному Вавилоні — полону, який, як навчає сестра Вайт, мав свій прообраз у буквальному полоні буквального Ізраїлю в буквальному Вавилоні, що закінчився наприкінці сімдесяти років полону, коли Кір увійшов через відчинені ворота, захопив Вавилон і вбив Валтасара.

«Сьогодні Божа церква вільна довести до завершення Божественний план спасіння загиблого роду. Протягом багатьох століть Божий народ зазнавав обмеження своїх свобод. Проповідь Євангелія в його чистоті була заборонена, і найсуворіші кари спіткали тих, хто наслідовався не коритися наказам людей. Унаслідок цього великий моральний виноградник Господа залишався майже зовсім необробленим. Люди були позбавлені світла Божого слова. Темрява омани та забобонів загрожувала стерти пізнання істинної релігії. Божа церква на землі перебувала в неволі протягом цього

тривалого періоду нещадних переслідувань так само, як і діти Ізраїлю, утримувані в полоні у Вавилоні під час вигнання». Пророки і царі, 714.

Кінець сімдесяти років у Вавилоні був прообразом 1798 року, і були знамення, що передували 1798 року та звіщали про близьке повернення Христа.

"Поява війська Кіра перед мурами Вавилона була для євреїв знаком, що їхнє визволення з полону наближається. Понад століття до народження Кіра Натхнення назвало його поіменно і спричинило появу запису про ту конкретну справу, яку він мав звершити, — захопити місто Вавилон зненацька та приготувати шлях для звільнення синів полону." Пророки і царі, 551.

Кир також прообразував знамення, що передували 1798 року. Історики досить невизначено висловлюються про правління Дарія та Кира, але Слово Боже є ясним. Після Вавилонської імперії настала Мідо-Перська імперія, і першим царем Мідо-Персії був Дарій, хоча саме його небіж Кир був тим полководцем, який узяв Вавилон у ніч останнього бенкету Валтасара. І Кир, і Дарій є прообразами часу кінця сімдесятирічного полону, який уособлює час кінця в 1798 році, а також є прообразом часу кінця в 1989 році.

Час кінця в історії Мойсея був позначений народженнями Аарона і Мойсея, із різницею у три роки. Та історія якнайдосконаліше була прообразом історії Христа, а час кінця в тій історії був позначений народженням Івана, а через шість місяців — народженням його двоюрідного брата Ісуса. Час кінця має дві віхи, і Дарій, і Кир обидва позначають кінець сімдесятирічного полону, що було прообразом кінця полону, який тривав тисячу двісті шістьдесят років. За смертельною раною папського звіра у 1798 році наступного року послідувала смерть того, хто сидів верхи на тому звірі та панував над ним. У 1989 році Рейган і Буш-старший обидва були президентами.

Кир вказує на знамення, що сповіщають про настання часу кінця, і окреслює сам час кінця. Він відзначає примноження знання та посилення першої вістки, коли сходить ангел, і відзначає працю, яку тоді беруться виконувати: закладання підвалин, будовання храму, а також прихід третього ангела, коли Посланець Заповіту несподівано приходить до Свого храму.

Третього року Кіра, царя перського, було відкрите слово Даниїлові, що звався Валтасар; і те слово було правдиве, але призначений час був довгий; і він зрозумів те слово та мав розуміння видіння. У ті дні я, Даниїл, був у жалобі три повні тижні. Я не їв приємного хліба, ані м'ясо, ані вино не входили в уста мої, і зовсім не намащувався, аж поки не сповнилися три повні тижні. А двадцять четвертого дня першого місяця, коли я був при березі великої ріки, що зветься Гіддекел. Даниїла 10:1-4.

Символи Кіра і Валтасара представляють конкретну пророчу історію в останні дні. Символ Валтасара вказує нам, що люди, яких він представляє, — це сто сорок чотири тисячі, які є останнім поколінням народу заповіту. Їх поміщено в пророчу історію, представлену Кіром, яка представляє історію, що передувала 1798 року, 1989 року і 11 вересня 2001 року, бо Кир представляє всі ті віхи. Він також представляє розчарування 18 липня 2020 року і навіть

невдовзі майбутній недільний закон у Сполучених Штатах. Ключ до визначення того, де пророко розміщене останнє видіння Даниїла, полягає у з'ясуванні того, що знає Даниїл.

У першому вірші Даниїл (Belteshazzar) розуміє і «річ», і «видіння». «Річ» — це єврейське слово «dabar», що означає «слово», і Гавриїл використовує його, щоб представляти видіння «chazon» про дві тисячі п'ятсот двадцять років («сім часів»). «Видіння» в першому вірші, яке розуміє Даниїл, — це видіння «mareh» про дві тисячі триста років. Божий народ завіту останніх днів не розумів «сім часів» у час кінця в 1989 році. Вони не розуміли «сім часів» аж до періоду після 11 вересня 2001 року, тож Даниїл має бути у період пророчого реформаторського руху після 11 вересня 2001 року, який представляє Кир, бо Даниїл, який представляє завершальний пророчий рух, розуміє і «річ», і «видіння».

Данила зображено як такого, що перебуває в двадцятиоденному періоді скорботи. У ті «дні» скорботи Данило прийшов до розуміння «слова», і також мав розуміння «видіння». Істина, представлена «словом», була відкрита Данилові в дні скорботи. Народ Божий у реформаторських лініях зображений як такий, що «сумує» безпосередньо перед Опівнічним Криком. Ця скорбота представлена Мартою та Марією, які оплакують Лазаря, безпосередньо перед Тріумфальним в'їздом. Вона була проілюстрована зневірою після першого розчарування в історії міллеритського руху, як це висловлено Єремією.

Я знайшов Твої слова, і спожив їх; і Твоє слово стало мені радістю та втіхою мого серця: бо названий я Твоїм Ім'ям, Господи, Боже сил. Я не сидів у зібранні насмішників і не радів; я сидів на самоті через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Чому мій біль постійний, а рана моя невиліковна, що не хоче загоюватися? Невже Ти будеш для мене зовсім як неправдомовець і як води, що висихають? Єремія 15:16–18.

Єремія не «радів» смерті двох свідків, як це робили жителі Содому та Єгипту в одинадцятому розділі Об'явлення. Не «радіти» — означає скорбіти. Скорбота Валтасара визначає скорботу, що пов'язана зі смертю двох свідків. 18 липня 2020 року і 3 листопада 2020 року двоє свідків істинного протестантського рога та республіканських рогів земного звіра були вбиті на вулицях Содому та Єгипту, де також був розіп'ятий наш Господь. Коли нашого Господа розіп'яли, Його учні почали скорбіти. Тих двох свідків в одинадцятому розділі Об'явлення представлено як Мойсея та Іллю.

У Писанні є п'ять загадок про Христа як Михайла: три — в книзі Даниїла, одна — в книзі Юди і ще одна — в книзі Об'явлення. У десятому розділі, який ми зараз розглядаємо, Михайла згадано двічі — у віршах тринадцятому і двадцять першому, а потім знову — у дванадцятому розділі, у першому вірші. Його ототожнено в Об'явленні, розділ дванадцятий, вірш сьомий. У книзі Юди Михайла названо тим, хто воскресив Мойсея, який, в одинадцятому розділі Об'явлення, є одним зі свідків, що мертвий на вулиці.

Тому нагадую вам, хоч ви це вже знали, що Господь, визволивши народ із землі Єгипетської, потім погубив тих, які не вірили. А ангелів, що не зберегли свого первісного стану, але покинули власне житло, він тримає у вічних кайданах у темряві на суд великого дня. Як і Содом та Гоморра, і довколишні міста, що подібно віддалися

розпусті та гналися за іншою плоттю, поставлені за приклад, зазнаючи кари вічного вогню. Так само й ці нечисті сновидці сквернять тіло, відкидають владу і зле говорять про маєстатів. Та архангел Михаїл, коли сперечався з дияволом про тіло Мойсея, не відважився винести проти нього осуд із лайкою, але сказав: Нехай Господь докорить тобі. Юда 5-9.

У книзі Юди, у контексті як Содому, так і Єгипту, що символізують велике місто, де Мойсей та Ілля убиті в одинадцятому розділі Об'явлення, Христос, представлений Михаїлом, воскрешає тіло Мойсея. Мойсей та Ілля були мертвими протягом трьох із половиною символічних днів в одинадцятому розділі Об'явлення, а дні жалоби Валтешаццара закінчуються, коли Михаїл сходить із небес. Рядок на рядок, десятий розділ книги Даниїла, вірші з першого по четвертий, визначають період жалоби, що завершується, коли двох свідків воскрешає Михаїл.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Отець вибрав Мойсея та Іллю, щоб бути своїми посланцями до Христа, прославити його світлом Неба і поспілкуватися з ним щодо його майбутніх страждань, бо вони жили на землі як люди; вони зазнали людського горя і страждань і могли співчувати випробуванню Ісуса в його земному житті. Ілля, у своєму становищі пророка для Ізраїлю, представляв Христа, і його служіння було певною мірою подібним до служіння Спасителя. А Мойсей, як вождь Ізраїлю, стояв на місці Христа, спілкуючись із ним і дотримуючись його вказівок; отже, ці двоє, з усіх воїнств, що зібралися навколо престолу Божого, були найвідповіднішими, щоб служити Синові Божому.

Коли Мойсей, розгніваний невір'ям синів Ізраїля, у гніві вдарив по скелі й дав їм воду, за яку вони взивали, він привласнив славу собі; бо його думки були так поглинуті невдячністю та непокірністю Ізраїля, що, вчиняючи те, що Він наказав йому зробити, він не вшанував Бога й не звеличив Його ім'я. Це був задум Всемогутнього — часто приводити синів Ізраїля в скрутні обставини, а потім, у їхній великій потребі, визволяти їх Своєю силою, щоб вони пізнали Його особливу турботу про них і прославили Його ім'я. Але Мойсей, піддавшись природним поривам свого серця, привласнив собі честь, належну Богові, потрапив під владу Сатани, і йому було заборонено увійти до обітваної землі. Якби Мойсей залишився твердим, Господь привів би його до обітваної землі й тоді переніс би його на Небо, не давши йому побачити смерті.

Так і сталося: Мойсей пройшов через смерть, але Син Божий зійшов з Неба й воскресив його, перш ніж його тіло побачило тління. Хоча Сатана сперечався з Михаїлом за тіло Мойсея й вважав його своєю законною здобиччю, він не зміг перемагти Сина Божого, і Мойсей, із воскреслим і прославленим тілом, був вознесений до небесних дворів і став тепер одним із двох вшанованих, доручених Отцем служити Його Синові.

«Дозволивши собі так піддатися сну, учні пропустили бесіду між Небесними посланцями та прославленим Викупителем. Але, раптово прокинувшись із глибокого сну й побачивши перед собою величне видіння, вони сповнюються захватом і благоговінням. Дивлячись на сяючу постать свого улюбленого Вчителя, вони змушені

прикривати очі руками, бо інакше не можуть витримати невимовної слави, що огортає Його особу і випромінює промені світла, подібні до сонячних. На коротку мить учні споглядають свого Господа прославленим і звеличеним перед їхніми очима, вшанованим сьйніми істотами, яких вони впізнають як улюблених Богом.» Дух пророцтва, том 2, 329, 330.